

Arrest

nr. 112 347 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Nadat hun beide asielaanvragen negatief werden afgesloten, dienen de verzoekers op 12 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt

verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 18 juli 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2013 werd ingediend door :

K(...), V(...):

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Isfahan op (...)

adres: (...)

+ echtgenote:

M(...), E(...) nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Echmiatsin op (...)

adres: (...)

+ kinderen:

K(...), E(...) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Sint-Petersburg op (...)

K(...), Ed(...) nationaliteit Rusland (Federatie van) geboren te Sint-Petersburg op (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen geven aan dat door het indienen van twee asielprocedures zij reeds geruime tijd op het Belgische grondgebied vertoeven en geïntegreerd zijn geraakt in de Belgische samenleving. De kinderen gaan al enkele jaren naar een Belgische school en volgen les aan het Algemeen Secundair Onderwijs. Ze behalen er goede resultaten, zijn er graag gezien. De directeur getuigt dat de kinderen de enigen zijn die steeds vriendelijk groeten. Betrokkenen bewijzen hun goede integratie aan de hand van getuigenissen van bureaus, de maatschappelijk werker van het OCMW, de directeur van de school waar de kinderen naar school gaan, een petitie. De maatschappelijk assistent beschrijft betrokkenen als correcte en oprecht dankbare mensen en verder ook als vriendelijke en gastvrije mensen. De woning is altijd tot in de puntjes verzorgd. Betrokkenen hebben nooit problemen bezorgd. De kinderen zijn ook aangesloten bij een voetbalclub en hebben veel vrienden. De kinderen zijn enthousiast en geëngageerd. De ouders hebben inmiddels ook al een groot netwerk uitgebouwd. Ze spreken de Nederlandse taal en volgden Nederlandse taallessen. Betrokkenen volgden eveneens de cursus maatschappelijke oriëntatie. Betrokkenen zijn gemotiveerd om werk te zoeken. Op zich zijn al deze elementen zeker en vast bewonderenswaardig, maar het verantwoordt echter niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van een asielprocedure. Betrokkenen hebben twee asielprocedures ingediend en allebei werden ze negatief afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Betrokkenen dienen zich met hun aanvraag te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Alle elementen van integratie dienen zij aan deze instantie voor te leggen.

Betrokkenen menen dat zij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de Belgische ambassade gevestigd in de Russische federatie omwille van hun Armeense origine. Ze beweren dat door hun Armeense origine hun leven in de Russische federatie in gevaar is. Betrokkenen hebben dezelfde elementen reeds opgeworpen tijdens hun twee asielaanvragen en noch de subsidiaire bescherming, noch de vluchtelingenstatus werden hen toegekend. Betrokkenen voegen geen nieuwe elementen toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De buitengewone omstandigheden zijn niet aangetoond.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende re-integratiesteun. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers — de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). “

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de artikelen 3,6 en 16 van het van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het IVRK).

De verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

De bestreden beslissing vermeldt het geheel van elementen aangehaald in de aanvraag tot verblijfsmachtiging (lang verblijf in België tijdens asielpcedure, volgen van onderwijs door de kinderen, goede integratie, kennis van het Nederlands, werkbereidheid enz.) en er wordt gesteld dat deze weliswaar bewonderenswaardig zijn maar niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Terwijl verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 m.b.t. buitengewone omstandigheden hebben gesteld dat bijzondere aandacht dient te worden geschonken aan de twee kinderen van verzoekers die hier school lopen en meer "Vlaamse" dan "Russische" kinderen zijn.

Dat de bestreden beslissing daarentegen louter vermeldt dat de kinderen al enkele jaren in België school lopen en geen rekening houdt met het feit dat de kinderen meer Vlaamse dan Russische kinderen zijn.

Zoals vermeld in de aanvraag lopen E(...) en Ed(...) sedert September 2009 school in het Sint-Amandscollege te Kortrijk.

Op het moment van de indiening van de verblijfsmachtiging volgen de kinderen reeds bijna 3,5 jaar les in België. E(...) heeft thans het 1ste middelbaar Latijnse beëindigd en Ed(...) het tweede leerjaar, beiden met uitstekende resultaten.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat de asielpcedures van verzoekers bijzonder lang hebben geduurd (verzoekers hebben in totaal 6 verhoren gehad voor het CGVS) zodat verzoekers genoodzaakt waren om zo lang te wachten op een antwoord en hun kinderen ondertussen school hebben gelopen in België.

De eerste asielpcedure duurde van 05.08.09 (asielaanvraag) tot 13.02.12 (beschikking niet-toelaatbaarheid Raad van State) en de tweede asielpcedure duurde van 26 07 12 tot 13.02.13.

Het spreekt voor zich dat een terugkeer voor E(...) -13 jaar oud- en Ed(...) -8 jaar oud- naar Rusland om er daar een verblijfsmachtiging in te dienen, een quasi onmogelijke herintegratie met zich zou meebrengen in een voor hen quasi onbekend systeem.

Elke terugkeer is voor de kinderen bijzonder moeilijk zelfs indien het voor een relatief korte periode zou zijn gelet op hun zeer jonge leeftijd.

De kinderen spreken perfect en vloeiend Nederlands -met West-Vlaamse tongval- en zijn het Russisch quasi volledig vergeten; zij hebben het Russisch sedert bijna 4 jaar niet meer gehoord of gesproken; ze spreken Armeens met hun ouders.

Verder onderwijs volgen in Rusland op hun niveau is onmogelijk gelet op de taalachterstand. Met dit alles heeft verwerende partij geen rekening houden.

Een terugkeer voor de kinderen zou bovendien een verlies van een schooljaar in België met zich meebrengen.

Het zal immers ongetwijfeld een lange tijd duren vooraleer er een beslissing zal worden genomen m.b.t. de regularisatieaanvraag ingeval deze ingediend wordt bij de Belgische Ambassade in Rusland.

Vanuit de belangen van de kinderen gelet op hun jonge leeftijd en hun onderwijs gedurende ruim 3,5 jaar in België, diende de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ontvankelijk te worden verklaard.

Een plotse langdurige onderbreking van het verblijf in België zou hun ontwikkeling niet ten goede komen en zou alle geleverde inspanningen volledig teniet doen.

De rechtspraak bevestigt dat, het feit dat E(...) en Ed(...) schoolgaande kinderen zijn, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

(zie arrest nr. 93.760 van 6 maart 2001 van de Raad van State :

que l'obligation d'interrompre une année scolaire, fut-elle maternelle, pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques beiges sur place, une demande d'autorisation de séjour » (arrêt n° 93.760, 6 maart 2001, X et Y/c Etat beige).

Vrije vertaling: « ...dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs ingeval het de kleuterschool betreft, een omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt, zowel voor een kind als voor de ouders, om naar hun land van herkomst terug te keren of naar een land waar ze gemachtigd zijn om te verblijven om er bij de Belgisch diplomatieke autoriteiten een verblijfsmachtiging aan te vragen ».)

Een terugkeer, zelfs tijdelijk, zou ongetwijfeld psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen hebben op de kinderen.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het school lopen en de aangeknoopte relaties van de kinderen vallen immers onder de notie "prive-leven" van artikel 8 EVRM, dat het recht op de eerbiediging van het prive-, familie-, en gezinsleven waarborgt (zie Slivenko/Letland, arrest 09.10.03, n° 48321/99, zie website EHRM; Dalia/Frankrijk, arrest 19.02.1998, Recueil 1998-1, pp. 88-89, §§ 42-45).

Een inmenging in het grondrecht neergeschreven in art. 8 EVRM is slechts toegestaan indien drie voorwaarden zijn vervuld; er dient een wettelijke basis voorhanden te zijn, een wettig doel moet worden nagestreefd en de inmenging moet noodzakelijk zijn in democratische samenleving (art. 8, lid 2 EVRM).

Er kan in casu geen sprake zijn van een wettig doel, zoals het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen zoals bepaald in art. 8, lid 2 EVRM.

Evenmin kan dergelijke inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. De maatregel van inmenging dient namelijk een rechtvaardig evenwicht na te leven tussen enerzijds, de belangen van het individu en anderzijds, de belangen van de samenleving (zie rechtspraak EHRM: o.m. arrest Slivenko/Letland, o.c.).

De belangen van de kinderen worden in casu geenszins gerespecteerd zodat er geen sprake kan zijn van enig evenwicht.

De bestreden beslissing schendt in deze zin tevens artikel 8 EVRM gelezen in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (bekrachtigd door BELGIE op 16.12.1991).

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen ongeacht of deze worden genomen door rechterlijke instanties of

Verder zijn de Staten, partij van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, verplicht om, overeenkomstig art. 6 van het Verdrag, de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen.

De aanvraag van verzoekers diende derhalve ontvankelijk te worden verklaard en diende ten gronde te worden behandeld.

Uit het voorgaande blijkt temeer dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Dat het middel ernstig is."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt *in casu* duidelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens verder gespecificeerd om welke reden de door de verzoekers in hun aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden niet kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, zijn niet aangetoond.

3.3 Uit het verzoekschrift blijkt intengendeel dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zij onderwerpen deze motieven immers aan inhoudelijke kritiek. Dienvolgens is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren de verzoekers bijgevolg in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3.1 In die optiek dient er vooreerst op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2 De verzoekers voeren aan dat zij in hun aanvraag hebben vermeld dat hun twee kinderen hier school lopen en dat zij meer "Vlaamse" dan "Russische" kinderen zijn. Zij herhalen dat de kinderen op het moment van de aanvraag reeds bijna 3,5 jaar les volgen in België en stellen dat de bestreden beslissing daarentegen louter vermeldt dat de kinderen al enkele jaren in België school lopen terwijl er geen rekening gehouden wordt met het feit dat zij meer Vlaamse dan Russische kinderen zijn.

Deze zienswijze van de verzoekers berust op een verkeerde of minstens onvolledige lezing van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing aangaande de situatie van de kinderen van de verzoekers in België het volgende vermeldt: *"De kinderen gaan al enkele jaren naar een Belgische school en volgen les aan het Algemeen Secundair Onderwijs. Ze behalen er goede resultaten, zijn er graag gezien. De directeur getuigt dat de kinderen de enigen zijn die steeds vriendelijk groeten. Betrokkenen bewijzen hun goede integratie aan de hand van getuigenissen van buren, de maatschappelijk werker van het OCMW, de directeur van de school waar de kinderen naar school gaan, een petitie. De maatschappelijk assistent beschrijft betrokkenen als correcte en oprecht dankbare mensen en verder ook als vriendelijke en gastvrije mensen. (...) De kinderen zijn ook aangesloten bij een voetbalclub en hebben veel vrienden. De kinderen zijn enthousiast en geëngageerd. De ouders hebben inmiddels ook al een groot netwerk uitgebouwd. Ze spreken de Nederlandse taal en volgden Nederlandse taallessen. (...) Op zich zijn al deze elementen zeker en vast bewonderenswaardig, maar het verantwoordt echter niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van een asielprocedure. Betrokkenen hebben twee asielprocedures ingediend en allebei werden ze negatief afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Betrokkenen dienen zich met hun aanvraag te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Alle elementen van integratie dienen zij aan deze instantie voor te leggen. (...) Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980."*

Uit deze motieven blijkt dat de verweerder wel degelijk de globaliteit van de door de verzoekers ingeroepen elementen met betrekking de situatie van de minderjarige kinderen in rekening heeft genomen, doch dat hij van oordeel is dat deze elementen op zich bewonderenswaardig zijn maar dat zij niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. De verweerder voegt hier nog aan toe dat de elementen van integratie desgevallend het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, dit conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dus dat deze beslissing zich wat de kinderen van de verzoekers betreft, geenszins beperkt tot de loutere vaststelling dat zij in België school lopen. De kritiek van de verzoekers mist feitelijke grondslag.

3.3.3 De verzoekers menen dat hun verblijfsaanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard gelet op de jonge leeftijd van hun kinderen en het feit dat zij reeds 3,5 jaar onderwijs volgen in België. Een terugkeer zou het verlies van een schooljaar in België met zich meebrengen en zou leiden tot een *quasi* onmogelijke herintegratie in een voor hen *quasi* onbekend systeem. Onderwijs volgen in Rusland is volgens de verzoekers evenmin een optie aangezien de kinderen reeds bijna 4 jaar geen Russisch meer hebben gesproken. In verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 6 maart 2001, stellen de verzoekers dat het feit dat hun kinderen school lopen in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voor het onderzoek van deze kritiek is het van belang om hierbij tevens de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, te betrekken.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De ‘buitengewone omstandigheden’ strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de bestreden beslissing wordt *in casu* met betrekking tot de minderjarige kinderen geoordeeld het feit dat zij hier school lopen, dat zij goede resultaten halen, dat zij op school graag gezien zijn, dat zij steeds vriendelijk zijn en de taal spreken op zich zeker en vast bewonderenswaardige elementen zijn, doch dat deze elementen niet verantwoord dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Er wordt tevens gespecificeerd dat de verzoekers wisten dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van een asielprocedure, dat zij reeds twee asielprocedures hebben doorlopen en deze allebei negatief werden afgesloten.

Waar de verzoekers thans naar voor brengen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure een verlies van een schooljaar van de kinderen in België zou impliceren en waar zij stellen dat de kinderen in Rusland geen school kunnen lopen omdat zij de Russische taal niet meer machtig zouden zijn en dat de kinderen zich niet terug in Rusland kunnen integreren zij het voor korte duur, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers deze moeilijkheden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, of op enig ander moment voorafgaand aan de bestreden beslissing, aan het oordeel van de verweerder hebben voorgelegd. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 12 februari 2013 blijkt dat de verzoekers er in dit verband enkel op hebben gewezen dat een terugkeer naar Rusland de schoolloopbaan van hun kinderen in België ernstig zou verstoren, dat zij vele vriendjes moeten achterlaten en dat een terugkeer, zij het tijdelijk voor de duur van de regularisatieprocedure, de integratie van de verzoekers en hun kinderen in België volledig zou ondermijnen. Op geen enkel moment maken de verzoekers gewag van een verlies aan een schooljaar of het gemis aan kennis van de Russische taal of de moeilijke herintegratie in Rusland.

Aangezien de bewijslast met betrekking tot het aantonen van de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onmiskenbaar op de aanvragers rust, kunnen de verzoekers dan ook niet van de verweerder verwachten dat hij omtrent deze elementen zou motiveren of dat hij ermee rekening zou houden teneinde na te gaan of er in hoofde van de verzoekers al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het hen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er anders over oordelen zou de bewijslast bij het bestuur leggen, hetgeen niet te verzoenen is met het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat, zoals gezegd, als uitzonderingsprocedure restrictief moet worden opgevat. De verweerder is er bij zijn beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook niet toe gehouden om zelf, bij gebrek aan enige specifieke uiteenzetting vanwege de verzoekers ter zake, na te gaan of het enkele feit dat de aanvraag vanuit het buitenland moet worden ingediend en de tijdsduur die dergelijke procedure in beslag *in concreto* voor de verzoekers en hun kinderen een buitengewone omstandigheden vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De argumenten met betrekking tot de buitengewone omstandigheden die de verzoekers slechts eerst laten gelden nadat de bestreden beslissing werd genomen, kunnen deze beslissing dan ook niet vitiëren.

Voorts dient er op te worden gewezen dat de verzoekers slechts verwijzen naar één arrest van de Raad van State om aannemelijk te maken dat de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen

wel degelijk kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, doch zij lichten op geen enkele wijze toe waarom dat in het onderhavige geval per definitie het geval zou moeten zijn. Dit klemde te meer nu de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verweerder beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de verweerder *in casu* op grond van onjuiste feitelijke gegevens of in kennelijke onredelijkheid tot de conclusie zou zijn gekomen dat de situatie van de kinderen in België niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

3.3.4 Waar de verzoekers betogen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de lange duur van hun asielprocedures, wijst de Raad er op dat de verweerder de asielprocedures van de verzoekers wel degelijk in rekening neemt. Dienaangaande wordt als volgt geoordeeld: *“Betrokkenen geven aan dat door het indienen van twee asielprocedures zij reeds geruime tijd op het Belgische grondgebied vertoeven en geïntegreerd zijn geraakt in de Belgische samenleving. (...) Op zich zijn al deze elementen zeker en vast bewonderenswaardig, maar het verantwoordt echter niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van een asielprocedure. Betrokkenen hebben twee asielprocedures ingediend en allebei werden ze negatief afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de integratie als gevolg van de door de verzoekers doorlopen asielprocedures, niet als een buitengewone omstandigheid wordt weerhouden omdat deze asielprocedures negatief werden afgesloten, de verzoekers wisten dat enkel verblijfsrecht werd toegestaan in het kader van deze asielprocedures en dit gegeven niet verantwoordt dat de aanvraag wordt ingediend in België. De verzoekers maken met hun betoog op geen enkele wijze aannemelijk dat de verweerder *in casu* met miskenning van het dossier of in onredelijkheid zou hebben geoordeeld dat hun reeds beëindigde asielprocedures in België niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Zij tonen overigens niet concreet aan dat de duur van deze asielprocedures op zich het hen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen.

3.3.5 Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekers niet aantonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die hij hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.4 De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij voeren aan dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, psychologisch zware en nadelige gevolgen zou hebben op de kinderen en dat het school lopen van de kinderen en hun integratie alhier vallen onder de notie ‘privéleven’ zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekers menen dat de bestreden beslissing in strijd is met de belangen van hun kinderen en dat er geen evenwicht is gerespecteerd tussen hun belangen en de belangen van de samenleving.

3.4.1 Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.4.2 De verzoekers voeren aan dat hun kinderen in België geïntegreerd zijn en dat zij hier reeds 3,5 jaar school lopen.

Zelfs indien in hoofde van de verzoekers en hun kinderen zou worden besloten tot het bestaan van een privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dan kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat hen enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Aangezien het *in casu* dus een verzoek tot eerste toegang betreft vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekers geen wettig verblijf hebben in België, is er in deze stand van het geding geen inmenging in

het privéleven van de verzoekers. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dient bijgevolg, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, niet te worden doorgevoerd. De uiteenzettingen met betrekking tot dat tweede lid kunnen derhalve *in casu* niet dienstig worden aangebracht. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verweerder om het vermeende privéleven in België te vrijwaren. Om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen van die aard kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er tevens op dat het EHRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (*cf.* EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen).

3.4.3 Wat het opgeworpen verlies aan een schooljaar betreft en in de mate dat de verzoekers deze kritiek zouden betrekken op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing werd genomen midden juni en dus op het einde van het schooljaar. In deze omstandigheden kunnen de verzoekers niet worden gevolgd in hun loutere bewering dat de bestreden beslissing *ipso facto* een verlies van een schooljaar in België zou teweeg brengen. Met betrekking tot de overige door de verzoekers opgeworpen moeilijkheden met betrekking tot een – tijdelijke – terugkeer naar Rusland (gebrekkige taalkennis Russisch, moeilijke herintegratie in onbekend systeem, mogelijks lange regularisatieprocedure vanuit het buitenland), beperken de verzoekers zich tot loutere beweringen die zij op geen enkele wijze aan de hand van concrete elementen staven.

De Raad stelt vast dan ook vast dat de verzoekers zich beperken tot loutere beweringen en dat zij niet concreet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk niet meer in staat zouden zijn om in hun land van herkomst of elders een privéleven te leiden. Met de niet verder gespecificeerde mening van de verzoekers dat er *in casu* geen evenwicht is tussen de belangen van hun kinderen en de belangen van de Belgische staat, slagen de verzoekers er niet in om *in concreto* aan te tonen waarin precies dit onevenwicht zou zijn gelegen. De verzoekers laten na om concrete gegevens aan te brengen die kunnen wijzen op het bestaan onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat zij hun privéleven in het land van herkomst of elders verder zetten of opnieuw ontwikkelen.

3.4.4 Evenmin betrekken de verzoekers hun kritiek op de bestreden beslissing zelve. Immers houdt deze beslissing enkel in dat de verzoekers hun aanvraag om machtiging moeten indienen vanuit het buitenland. Er wordt dus geen uitspraak gedaan over het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekers. De bestreden beslissing houdt voor het overige geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten (*cf.* RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De verwijdering van België zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om een verblijfsmachtiging te bekomen via de procedure voorzien in artikel 9 van de vreemdelingenwet. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

3.4.5 Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekers niet aantonen dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris een wanverhouding inhoudt tussen hun individuele belangen en deze van de Belgische Staat, die erin bestaan de migratiecontrole en openbare orde te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.5 In de mate dat de verzoekers de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verbinden aan de artikelen 3, 6 en 16 van het IVRK, wijst de Raad er op dat, daargelaten de vraag of de verzoekers voldoende concreet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing de vermelde verdragsartikelen van het verdrag precies zou hebben geschonden, de bepalingen van artikelen 3, 6 en 16 van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen

of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van de genoemde artikelen van het IVRK niet dienstig invoeren.

Daarenboven merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger uiteengezet, blijkt dat het school lopen van de kinderen van de verzoekers en hun integratie in België wel degelijk in rekening werd genomen doch dat werd geoordeeld dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland kan worden ingediend. De verzoekers brengen geen concrete elementen aan die er op kunnen wijzen dat een dergelijke beslissing die slechts inhoudt dat de verzoekers zich tijdelijk naar hun land van herkomst of elders dienen te begeven teneinde aldaar hun verblijfsaanvraag in te dienen en waarbij dus geenszins enige verblijfsmachtiging inhoudelijk wordt geweigerd, in strijd zou zijn met de belangen van hun minderjarige kinderen. De bestreden beslissing heeft dus geenszins automatisch tot gevolg dat de kinderen definitief niet meer in België mogen verblijven, noch dat zij van hun ouders zouden worden gescheiden. De aangevoerde schending van artikel 16 van het IVRK wordt overigens op geen enkele wijze verder toegelicht, zodat dit onderdeel van het middel om die reden reeds onontvankelijk is.

3.6 Het enige middel is, in de mate dat de opgeworpen schendingen dienstig kunnen worden aangevoerd, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE